

Sessiz sitemsiz...

Öyküye hayranlığım eskilere dayanır. On bir yaşına kadar televizyon yüzü görmemiş bir çocuk, öyküleri film izler gibi okuyor. Hele ki o öykücü, handiyse klişe ifadeleri bile kendinin yapacak kadar öyküye hâkimse... Hele ki belirgin bir nokta koyar gibi değil de, bir suyu hafifçe dalgalandırır gibi bitiriyorsa öykülerini...

Savrulan yapraklar gibi...

Necati Güngör, "Bir Hikâye Yaz İçinde İnsan Olsun" kitabında on öyküye yer vermiş. Aslında çoğu tanıdık yaşamlardan ilhamla yazılmış... Hemen burnumuzun dibinde yaşananlar... Yoksul ve gururlu insanımıza dair çoklukla... Dürüstlüğe, erdeme dair...

Bir öyküsünde örneğin, çocuğun nohut tablası devrilir, insanlar yere devrilen nohutlardan lavaş sarmasını isterler çocuktan. "Nimet yerde kalmaz evladım," derler. "Nohut senin ekmeğindir, ekmeğe yerde kalır mı?" derler.

Bir maç çıkışı böyle bir şey yaşanmıştı sanki diye düşündüm, yanılmamışım, Adana Demirspor taraftarları, bir nohutçunun yere saçılan nohutlarını yemişti. Biz kimsenin ekmeğini yerde bırakmayız diyerek...

Öykünün kokusunu almayı bilen bir yazar Güngör. Buradan bir öykü çıkacağını gören... Ne yazayım diye dört dönen gençlere ibretlikdir... Öykü yanı başınızdan geçerken aval aval bakmayın, çareyi atölye tacirlerinde aramayın dese yeridir.

Çözülen bir yün yumağı...

Necati Güngör'ün bu kitapta yer alan on öyküsünün son paragraflarını sizinle paylaşacağım:

1. Annemse, her ne kadar belli etmemeye çalışsa da, gururluydu; kendine güvenini yeniden kazanmıştı.
2. Sanki gönül toprağıma sevgi tohumları serpilmiş gibiydi. İnsanları sevmeye başladım.
3. Diyeceğim, umudunuzu hiç yitirmeyin. Umut ettiğiniz şey, beklenmedik bir zamanda gelip çalar kapınızı.
4. Bense, o, kimselere benzemeyen, insanın maldan değerli olduğunu keşfetmiş bilge adamı, yani sevgili dedemi hiç unutmuyacaktım. Gönül evimde onun türküleri yankılanacaktı yaşamım boyunca.
5. "Nevin Ablâ, ne güzel bir insan..." dedi usulca. "İnsan gibi insan."
6. Onlar kahvelerini içerken ben odama geçtim; kalemi defteri önüme aldım. Konuya nereden başlayacağımı düşünmeye koyuldum. Bir yandan da kendimi bir yazar olarak duyumsuyordum, yüreğim coşkuyla pır pır uçuyordu sanki.
7. Annemle babam öğretmendi. Ay sonlarına doğru böyle parasız kaldığımız oluyordu bazen. Ayın son haftasına girildiğinde, cüzdânlarında kalan parayı idareli kullanır, ama para sıkıntılarını bana pek belli etmemeye çalışırlardı.
8. İki yetişkin insan, yaşça kendilerinden küçük bir çocuktan ders almış gibi şaşkın, ama memnundular.

Necati Güngör

9. Ablamın nişanını bozmak istemediğini öğrenince, babam ona yeni bir araba armağan etti.

10. Ankara'ya gelinceye dek, yol boyunca annemin elini hiç bırakmadım. Benim iyi, güzel, vicdanlı annemin... İyi ki onun kızıyım.

Öykülerde mesaj kaygısının ağır bastığını düşündü bana bu son paragraflar... Umudun diri tutulmasına; iyiliğin, insanlığın var olduğuna ve yenik düştüğü alanlarda da kazanacağına dair inancı ile dikkat çekiyor. Kahramanlar kâh kendileri bir sorun yaşıyor ve bu sorun çözülüyor, kâh bir sorun yaşayan insanın derdine derman oluyor. Görmezden gelmeden yahut bana ne demeden, başkasının acısını acımız bilmenin güzelliğini aşılama istediğini düşündüm Güngör'ün...

Bir Hikâye Yaz İçinde İnsan Olsun
Necati Güngör
Günüşiği Kitaplığı
104 s.

Koşarken yavaşlar gibi...

Necati Güngör'ün bu kitabında on öykü var demiştim. Ve öykülerin çoğu öykünün kahramanı çocuk veya gencin dilinden, gözünden yazılmış, benöyküsel bir anlatımla... Hem yaşayan hem anlatan aynı kahraman çoklukla... İnsanın içine işleyen tarafında belki bu anlatımın da yeri vardır, bilemem...

Lakin kitabın ikinci öyküsünden itibaren, ben aynı çocuğun gözünden, dilinden okuduğumuzu sanırken aldandım. Farklı yaşam standartlarına sahip ailelerin çocukları söz alıyordu, muhitler farklıydı, cinsiyetler farklıydı, olayın yaşandığı sıradaki yaşlar farklıydı. Lakin öykülerde bize yaşadıklarını anlatan farklı kahramanların dili de, sözü de, özü de, hayata bakışı da aynıydı.

Tek tek okunduğunda benöyküsel anlatımın da kattığı güçle insanın burnunun direğini sızlatan öyküler, peş peşe okunduğunda aynı sebeple kafanızda yeni bir karakter çizmenizin önünde engel teşkil ediyordu.

Ölen arkadaşlar gibi...

Necati Güngör bu kitabında insanlığın ölmediğini, insanın tükenmeyeceğini anlatıyor. Belki bendeki burukluk, insaniyet denince aklıma yıllar yıllar öncesinin gelmesinden...

Çocuklar, gençler ne şanslı... Belki tanışmadıkları (bile) bir kavramın varlığını öğreniyorlar, adını koyuyorlar, hayata böyle de yaklaşabiliriz diyorlar bu kitaptaki öykülerin etkisiyle...

Tülay German'ın sesi kulaklarımdaydı bu kitap üzerine yazarken... Necati Güngör öykücülüğü şerefine dinlemiş olayım... Onun insanlık ateşini harlama gayretine hürmetle...

Kitap gönderim adresi:

Nurgül Ateş
Çınar Mahallesi, Dikmen Sokak
Dikmen Apartmanı, NU: 8/A
Küçükyalı -İstanbul

NECATİ GÜNGÖR KÜTÜPHANESİ

- Anne Bana Köpek Al, Bulut Yayınları, 96 s.
- Anneme Bir Ev Alacağım, Günüşiği, 132 s.
- Ay Işığında Ceviz Yiyen Ayı, Ozyürek, 64 s.
- Babamın Sedefli Çakısı, Gendaş, 77 s.
- Dağlarda Yalnız Bir Köpek, Ozyürek, 144 s.
- Dedem Korkut'tan Öyküler, Toroslu, 80 s.
- Hayvanların Sır Dolu Dünyası, Notos, 88 s.
- İnsanlığın Sonbaharında, Vapur, 112 s.
- Sevgili Öğretmenim, Günüşiği, 128 s.
- Sessiz Yürek, Günüşiği, 108 s.